

LA BICICLETA
GROGA
TÀNDEM

Antologia poètica

A càrrec de: Marc Granell
i Josep Ballester
Il·lustracions: Lina Vila

ELS ANIMALS

LA CANÇÓ DEL TEULADÍ

(...)

Jo no tinc la ploma de la cadenera,
que d'or i de grana tiny la primavera;
no tinc la veu dolça del trist rossinyol,
ni de l'oroneta joliva i lleugera
les ales, que creuen la mar d'un sol vol.

De parda estamunya, sens flors, sense llistes,
vestit pobre duc;
mes penes i glòries, alegres o tristes,
les cante com puc.

Joiós caçador, passa;
busca més brava caça
i deixa'm quiet a mi:
jo sóc l'amic de casa;
jo sóc lo teuladí.

(...)

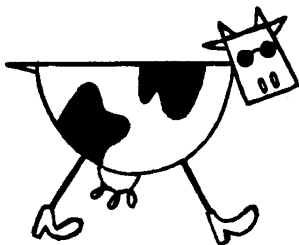
TEODOR LLORENTE

LA VACA CEGA

Topant de cap en una i altra soca,
avançant d'esma pel camí de l'aigua,
se'n ve la vaca tota sola. És cega.
D'un cop de roc llançat amb massa traça,
el vailet va buidar-li un ull, i en l'altre
se li ha posat un tel. La vaca és cega.
Ve a abeurar-se a la font com ans solia;
mes no amb el ferm posat d'altres vegadés
ni amb ses companyes, no: ve tota sola.
Ses companyes, pels cingles, per les comes
pel silenci dels prats i en la ribera,
fan dringar l'esquellot mentre pasturen
l'herba fresca a l'atzar... Ella cauria.
Topa de morro en l'esmolada pica
i reula afrontada... Però torna
i abaixa el cap a l'aigua i beu calmosa.

Beu poc, sens gaire set... Després aixeca
al cel, enorme, l'embanyada testa
amb un gran gest tràgic; parpelleja
damunt les mortes nines, i se'n torna
orfe de llum, sota del sol que crema,
vacil·lant pels camins inoblidables,
brandant llànguidament la llarga cua.

JOAN MARAGALL

LA FOCA

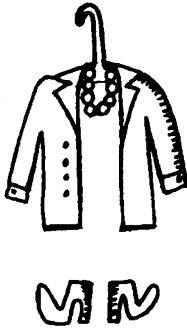
Si la mireu bé, la foca,
que avança damunt les neus,
quan veieu potes tan breus
se us acut: -l com es moca?

JOSEP CARNER

Com que l'ós, tan ric i bell,
es posa un abric de pell,
la foca, que no vol dol,
es vist tota de xarol.

FRANCESC ALMELA I VIVES

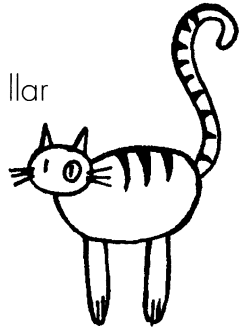
EL GAT

Damunt del banc de foguers,
a la cuina, dorm el gat.
Com no té massa quefers
s'avorreix d'ésser honrat.

Potser somnia que són
tot hores per a dormir.
Si és el temps qui mata el món,
mata el temps per no morir.

Vol el foc i fuig el fum,
i com sap allò que sent,
fent raó del vell costum
sap cavar son sentiment.

Qui com tu tinguéis la llar
a la cuina, hivern i estiu,
per poder agermanar
la calor amb el caliu!

BERNAT ARTOLA

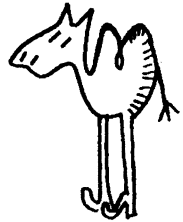
EL CAMELL

Que si plou, que si no plou,
el Camell no passa pena;
ni el sol, ni l'aigua, ni res,
ell tot s'ho tira a l'esquena.

Que el camí dura cent dies
per la sorra i sufocat,
sense albirar la palmera
que és de l'aigua la senyal

amostrant els poms de dàtils
sota aquell airós plomall
i que engrunsa satisfeta
el seu cap despentinat.

El Camell fa la petjada
sense angoixa de cap mena;
l'aigua ni el sol li fan pes
ell tot s'ho tira a l'esquena.

ENRIC SOLER I GODES

EL BOU I LA VACA

A Alard Prats i Beltran

De blanc, la masia;
de verd clar, la prada;
el bou i la vaca
color xocolata.

Junyits d'una pota
no fan ni una passa;
nugats a una branca
roseguen l'estaca.

Si esguarden el cel
florix la mirada;
navega molt alta
una onça de llana.

Quan miren la terra
la troben ben grassa;
remuguen la mata
d'herbei per gustar-la.

Al cim d'una roca
punteja una guatla
i el bou i la vaca
tremolen la banya,

l'esguarden, l'escolten,
somniaen la gràcia...
La joia esfullada
rebusquen la calma.

De blanc, la masia;
de verd clar, la prada;
el bou i la vaca
color xocolata.

CARLES SALVADOR

